

Als je wint

Prijzen kun je
winnen maar liefde,
die moet er zijn....

GABY RASTERS

Als je wint

Gaby Rasters

Als je wint

Roman

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht

ISBN ebook 9789032520373
ISBN audiobook 9789032520380
ISBN paperback 9789032520465
NUR 340 / 301

© 2023 Gaby Rasters
Omslagontwerp Villa Grafica
Zetwerk Mat-Zet, Huizen
Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Een paar jaar eerder

‘Wil je blijven?’ Ik kroel met mijn vingers door zijn borsthaar terwijl zijn hand nog op mijn bil ligt. ‘Slapen?’ Hij kijkt me heerlijk loom aan.

‘Ja, gewoon voor altijd.’

Vince draait zich op zijn rug en legt zijn armen onder zijn hoofd. Ik leg mijn hoofd op zijn borstkas. Hij lijkt zijn woorden af te wegen en een knoop draait zich in mijn maag. Was dit de meest foute vraag die ik zo pril in onze relatie had kunnen stellen?

‘Ik moet je eerlijk bekennen dat die vraag ook door mijn hoofd spookt. Wanneer ik niet bij je ben, dan mis ik je... Je maakt me altijd helemaal wild met die bambiogen van je. Maar je weet dat ik ook gek ben op mijn eigen plekkie en daar ook nog eens amper huur voor hoeft neer te tellen. Jij woont gewoon in een huis! Een huis voor jou alleen. Oké, voor jou en je kat.’

Hij mag de kat niet en volgens mij is dat wederzijds.

‘Als ik nu beloof dat Mr Jingles niet meer op bed slaapt...’

‘Dat is al een beginnetje. Wat beloof je nog meer?’

Ik fluister hem allerlei voorstellen in zijn oor en al snel vrijen we weer de sterren van de hemel. Wanneer hij zich voor de twee-

de keer deze avond van me af laat rollen, trekt hij me dicht tegen zich aan. ‘Je bent heerlijk, Tess.’

‘Maar?’

‘Er is geen maar. Behalve allerlei praktische zaken. Ik ben gehecht aan mijn eigen mancave en je weet hoe mijn vorige relatie is geëindigd, ik stond met lege handen en een vuilniszak met spullen op straat. Je weet dat ik wat schulden af te betalen heb... Ik kan echt niet hier ook de helft van de kosten dragen.’

‘Dat laatste hoeft ook niet, ik doe het nu toch ook alleen? Misschien kunnen we het een tijd proberen en houd jij je rovershol gewoon nog een tijdje aan... Het is allemaal ook in mijn voordeel, hè, wanneer je hier intrekt.’

‘Omdat ik dan de vuilnis buiten moet zetten, bedoel je?’

‘Ook dat.’ Ik bijt in zijn oorlelletje en de knoop in mijn maag maakt weer plaats voor vlinders.

‘Oké, het is wel snel, maar... laten we het proberen! *Let's go crazy!*’

Ik draai me op mijn buik en kus hem op zijn lippen, terwijl ik ondertussen probeer te praten.

‘Zijn er dingen waar jij je nu al aan ergert? Dan kan ik daar rekening mee houden... Ik wil gewoon dat het lukt.’

Hij kust het puntje van mijn neus. ‘Je hebt wel een aantal rareiteiten, Tess. Maar die maken je net zo leuk en bijzonder. O, en laat mij gewoon de boodschappen betalen, is dat een deal? Zodra ik mijn zaken op orde heb, dan betaal ik natuurlijk mijn deel.’

‘Dus we gaan echt proefsamenwonen?’ Ik voel me warm worden vanbinnen en de eenzaamheid die mijn lichaam was binnengeslopen sinds de dood van mijn moeder wordt aan de kant gedrukt door blijdschap. Door het hier en nu. Het voelt goed.

‘Ja! Ga het Justin maar vertellen. Aan die twee-eenheid van jul-

lie moet ik wel wennen, hoor. Dus wat dat betreft is het wel goed dat ik ook nog mijn eigen plek houd, dan kunnen jullie je rare films blijven kijken en hoef ik daar niet per se bij te zijn.’ Hij friemelt aan mijn haren en kijkt me lachend aan.

‘Je mag hem niet zo. Echt jammer.’

‘Ach, alles went, dus hij zal ook wel wennen.’

‘Ik vertel het hem morgen, tijdens ons gekkefilmavondje. Maar wanneer neem je je spullen mee?’

‘Als je zin hebt, nu nog een keer...’ Hij lacht ondeugend en zijn handen glijden over mijn lichaam.

‘Vince, dat was een antwoord op een vraag die ik niet stelde...’ Toch geef ik me over. Het is heerlijk om verliefd te zijn!

‘Popcorn of nootjes?’ Justin staat voor me terwijl ik in mijn dekentje gerold op de bank zit.

‘M&M’s.’

‘Is een cocktail van alle drie ook goed?’ Hij ploft naast me op de bank met in zijn hand een enorme schaal met lekkers. Mr Jingles komt aangelopen van zijn plekje op de vensterbank en zoekt een plekje op de schoot van Justin. Ik heb de schaal van hem overgenomen. ‘Wat gaan we kijken? Een echte *oldie*?’ Justin heeft er zin in.

‘*Back to the Future*?’ Hij knikt en ik loop naar de dvd-speler om de film te starten.

‘Jij bent de enige die ik ken met een dvd-speler, Tess. Als je jarig bent, krijg je een abonnement op Netflix van me.’

Ik steek mijn handen afwerend in de lucht. ‘Nee, alsjeblieft niet. Laat me jong en naïef blijven en de technologie buitenhouden.’

Justin slaat zijn arm vriendschappelijk om me heen. ‘Jij bent echt een aparte, Tess de Vries...’

‘Jij ook, Justin de Vries.’

Tegelijkertijd geven we elkaar een boks.

‘Justin, misschien verandert mijn achternaam nog wel ooit...’

Hij veert meteen overeind. ‘Ooit is goed. Ooit is niet nu. En zolang die achternaam niet met een S begint, dan is alles goed. Dan mag ooit misschien wel nu zijn.’

‘Hij doet in jouw ogen niks goed, hè?’

‘Hij is er goed in om jou door een roze bril te laten kijken, dat moet ik hem nageven. Maar kom op, Tess, die jongen is echt een klaploper. Heeft hij ooit een rondje gegeven in de kroeg? Hij leeft op jouw kosten, dat heb je toch hopelijk wel door?’

‘Hij trekt bij me in.’

Er valt een stilte. Ik kijk hoe Michael J. Fox op zijn skateboard achter een auto hangt. Ik verlang nog meer naar mijn jeugd dan ik altijd al doe.

‘Let je alsjeblieft op je centen en je hart?’ Hij trekt me tegen zich aan en een traan probeert aan mijn ooghoek te ontsnappen.

‘Het is proefsamenwonen. Je weet niet half hoe leeg dit huis voelt. Hoe zwaar het is...’

‘Tess. Ik mis haar ook. Elke dag. Ik mis haar en ik mis hoe jullie samen waren. Maar dat is geen reden om met hem te gaan samenwonen.’

‘Ik ben gek op hem. Dat is reden genoeg, toch?’

‘In principe wel. Ik ben gewoon bezorgd. Ik houd hem in de gaten en als hij je hart breekt, dan breek ik zijn kaak. Minstens.’

‘Jij wel. Jij doet nog geen vlieg kwaad.’ Ik stop een stukje popcorn in zijn mond en ik nestel me weer in zijn arm en negeer zijn gemompel.

‘En jij bent de goedheid zelve. Heerlijk naïef en goedgelovig. En dat siert je, maar...’

‘Sst, we missen het teleportatiemoment.’

Justin pakt een handje nootjes en legt ze in mijn hand. ‘Je hebt gelijk, wat nu als het deze keer niet lukt?’ Hij lacht en ik lach met hem mee.

Lieve mams,

Je vroeg me om jou van al mijn belangrijke stappen in mijn leven op de hoogte te houden. Hoe zei je dat ook alweer? Stuur een brief naar de hemel. Met een vlieger zeker? Toch helpt het me om je te schrijven. Zo ben je dichterbij dan je normaal al bent. Dood zijn is het stomste wat er is. Dat hele concept is slecht doordacht. Justin is dat met me eens. Hij mist je ook, mam. Net zoals Jelle en Mieke. Ik vind heel veel steun bij ze. Het is jammer dat onze familie zo ontzettend klein is waardoor ik niet meer over jou te weten kan komen (of over pap!). Ik put veel kracht uit het citaat dat sterven verhuizen van de buitenwereld naar het hart is van de mensen die van je houden. Daar zit je, daar woon je en daar voel ik je. Maar soms is het niet genoeg, dan wint het diepe verdriet en gemis het van mijn moed om vooruit te kijken. Je wilde zo graag dat ik vooruit zou kijken... Vandaag blijf ik hangen in de tijd toen jij en ik nog een twee-eenheid waren. Het komt uit het niets. Een liedje waardoor ik aan je denk, iemand die het geurtje draagt dat jij altijd droeg waardoor ik je ruik, of wanneer ik struikel over de rand van de mat in de woonkamer. Je had me ervoor gewaarschuwd. De mat blijft. Het struikelen ook, want dan hoor ik je stem weer in mijn hoofd.

Ik val maar met de deur in huis. Je zult het niet leuk vinden, maar ik ben tijdelijk gestopt met mijn opleiding. Het lukt me niet. De wereld van de geneeskunde is na jouw dood niet meer

magisch voor me. Ik wil geen arts meer zijn en het lot van anderen in mijn handen houden. Het doet te veel pijn om levens niet te kunnen redden, zoals bij jou het geval was. Het werk in het ziekenhuis en de coschappen werden me te veel en net voor de eindstreep ben ik afgehaakt. Ik zou binnenkort stage gaan lopen in de huisartsenpraktijk van dokter Tom. Maar ik heb even de pauzeknop ingedrukt. Misschien wel voor altijd.

Jij was altijd zo gelukkig met je baan, het was je nooit te veel en je zette altijd door, totdat je ziek werd. Je was ervoor gemaakt. Het verkopen van meubels, het inrichten van etalages. Ik kwam laatst je oude baas tegen en we raakten aan de praat. Van het een kwam het ander en weet je wat? Ik heb jouw baan! Ik ben in jouw voetstappen getreden! Het is goed zo, mam. Echt. En ja, Justin, Mieke en Jelle hebben me proberen om te praten, en ook Vince was niet blij met mijn switch. Maar het was juist Jelle die begreep dat ik aan mezelf moest denken. Het geeft me tijd om te aarden. Het werken in de winkel geeft me afleiding. Had ik me mijn toekomst zo voorgesteld? Nee, zeker niet. Maar mijn toekomst werd anders op de dag dat jij overleed. Dit is mijn manier om ermee om te gaan. Er komt vast een dag waarop ik weer sterk ben.

Ons huis is nog steeds hetzelfde, af en toe verander ik een meubelstuk of het behang, maar jij bent nog steeds het hart van ons huis. Vince is erbij gekomen. Hij noemt het een poppenhuis. Hij bedoelt het niet verkeerd. Zou jij hem gemogen hebben? Jelle en Justin zeggen van niet. Jelle beweert bij hoog en laag dat hij geen blijvertje is. En Justin en Mr Jingles... ze mogen Vince niet. Op die momenten hoor ik jouw stem: 'Als jij maar gelukkig bent, jij moet er oud mee worden, niet zij.' Vince komt bij me wonen. Misschien komt het door de inbraak op de dag van jouw begra-

fenis, alles was hier overhoopgehaald. Sindsdien zie ik spoken onder mijn bed en in mijn kast. Ook daar ga ik mee aan de slag. Beloofd. Vince is lief voor me. Dat is het belangrijkste, toch? Hij is een deel van de toekomst en daardoor kom ik in beweging en ga ik vooruit.

Ik schrijf je snel weer. Ik houd van jou. Tess.

Hoofdstuk 1

‘Vince? Vind je het goed dat Rianne hier komt met kerst? Je weet wel wie ik bedoel.’ Ik lig al een tijdje wakker en verveel me stierlijk. Ik vlij me tegen Vince aan terwijl hij zich nog eens omdraait in bed. Er komt geen antwoord. Ik teken met mijn vinger hartjes op zijn rug. Die heerlijke rug waar ik al een paar jaar tegen aankijk wanneer ik wakker word; stevast te vroeg om überhaupt aan de dag te beginnen. Onze ritmes liggen nogal ver uit elkaar. Hij is een nachtdier en ik een ochtendmens. Ik leef voor de kerst, hij leeft voor een goede kerstbonus op zijn rekening. Ik houd ervan om te zoeken naar de verschillen tussen ons en vertel hem heel vaak dat tegengestelden elkaar juist aantrekken.

Dan draait hij zich om. Ik geniet van de kleine stoppeltjes op zijn kin en meteen gaan mijn vingers langs zijn wangen. Hij pakt mijn handen vast. ‘Tessa, alsjeblieft, neem een krantenwijk, doe iets. Maar laat mij slapen. Het is weekend! En bovendien is het nog lang geen kerst.’ Zijn ogen kijken me slaperig aan, maar ik weet dat hij dit meent. Hij heeft geen behoefte aan gefrunnik op dit moment. Uitslapen is voor hem heilig. ‘Ik ken niemand die zo wakker-wakker is als jij...’ Met die woorden draait hij zich weer om en trekt demonstratief een van de kussens over zijn hoofd.

Zuchtend sta ik op en pak mijn sneakers naast mijn bed in een vloeiende beweging mee. Weer iets waar hij een hekel aan heeft. ‘Schoenen horen niet onder je bed alsof je bij de brandweer werkt en elk moment opgeroepen kunt worden.’ Ik hoor het hem zo zeggen. Hij vindt het ook niet zo prettig dat ik mijn sokken aanhoud in bed, althans, de eerste paar uur van de nacht. Daarna trek ik ze uit en vaak kom ik ze ergens onder het dekbed weer tegen. Vince noemt mij een sokkenhamster. Zijn kleren liggen altijd netjes opgestapeld in de kast en zijn sokken zijn nooit wezen (ik verdenk de wasmachine ervan om alleen mijn bontgekleurde sokken te eten en niet die twintig paar zwarte sokken van Vince).

Ik houd van dit huis wanneer het nog slaapt. Herinneringen komen dan tot leven. De badkamer met de foebilejke tegeltjes maar met een sierlijk bad op pootjes. Een bad waarin ik makkelijk een uur kan doorbrengen samen met een kop thee en een goed boek. Een badkamer waar Vince vloekend zo min mogelijk tijd doorbrengt. Bovenaan zijn verlanglijstje staat een inlopdouche en neutrale strakke tegels. O, hij zou bovendien alles wat kneuterig is verwijderen uit deze ruimte. Naast een sokkenhamster ben ik ook een mens dat gek is op tierelantijntjes. Ik glimlach bij de gedachte aan de bijnaam die ik van mijn moeder kreeg toen ik nog klein was: Tierelantijn. Met mijn hand in die van mama liep ik rond in de Efteling, hopeno dat ik Pardoes en Pardijn tegen zou komen. Lachend van geluk gooide ik mij dan in Pardijns armen. En toen Pardijn me vroeg wat mijn naam was, zei ik heel trots dat ik Tierelantijn heette. ‘Met zo’n mooie naam kun je ook hier komen wonen.’ Ik had mama vragend aangekeken en in gedachten had ik mijn intrek in het Sprookjesbos al genomen. Mama had niet meer kunnen stoppen met lachen. ‘Ze heet Tess.’

Dit was een van mama’s favoriete anekdotes over mij. ‘Voor

hetzelfde geld hadden ze me beschuldigd van kindermishandeling, Tess. Niemand noemt zijn kind Tierelantijn.’ Ik loop de trap af en laat mijn handen over de leuning glijden. Ik houd van de versleten trap waarvan ik precies weet welke trede ik moet overslaan om geen herrie te maken. Het behang met de bloemen past er precies bij. De behangtik heb ik van mijn moeder overgenomen.

In de keuken zet ik een kop thee voor mezelf. Ik pak een van de kopjes uit de kast met een bonte verzameling aan roodborstjes erop. Het oortje is zo klein dat ik mijn vingers er amper doorheen krijg, maar ach. Misschien moest ik vandaag mijn mokken- en kopjesverzameling eens gaan uitmesten. Wellicht dat Rianne er nog een paar zou kunnen gebruiken, al schat ik niet in dat we dezelfde smaak hebben. Rianne woonde sinds kort weer in het dorp nadat ze een aantal jaren ergens anders had gewoond. Ik ken het hele verhaal erachter nog niet, maar dat komt vast nog. Vroeger waren we een tijdje vriendinnen en ik ben benieuwd of die vriendschap van toen te herstellen is. Zij herkende me meteen in de rij bij de kassa gisteren. Ze had gelachen toen ik met mijn handen vol kerstballen bij de kassa aanschoof. ‘Jij bent zo te zien nog steeds gek op kerst?’ Met het schaamrood op de kaken had ik haar naar haar naam moeten vragen, maar goed, ze zag er ook echt anders uit. Ze had me haar nummer gegeven en gisterenavond hebben we lekker een tijdje zitten appen, en daar kwam dus mijn idee vandaan om haar met kerst hier uit te nodigen. Niemand mag met kerst alleen zijn. Mijn moeder had me dit ingeprent wanneer ik weer eens raar opkeek omdat er een eenzame opa of oma bij ons aan het kerstdiner zat. Het was mama nog nooit gelukt om niemand te vinden.

Ik hield van onze kerstfeestjes. Weer een voordeel dat ik mijn

opleiding op pauze heb gezet: geen kerstavond op de huisartsenpost.

Kerstavond was echt heilig. Deze avond was altijd voor mama en mij, en later op de avond schoven oom Jelle en tante Mieke en hun zoon Justin aan. Er was altijd een toast op mijn vader. Een vader die ik nooit gekend heb, maar die zoals mama altijd zei genoeg liefde voor mij voelde voor de komende honderd jaar. Papa Bart. Hij overleed toen ik nog net geen drie jaar oud was. Een stom ongeluk. Ik kijk naar de foto boven op de schouw van het fornuis. Hij heeft mij in zijn armen en zijn ogen stralen. Dat is mijn vader!

Ik schrik op uit mijn gedachten wanneer de oeroude koekoeksklok begint te tieren. Ook mama had een hekel aan dit ding gehad, maar het was een cadeau geweest van een van onze kerstgasten, dus dat ding verdiende een plekje aan de muur.

Het is pas zes uur! Misschien moet ik voortaan voordat ik opsta beter op mijn wekker kijken. Ik dacht dat het al zeven uur was geweest. Arme Vince! Geen wonder dat hij zich nog eens om-draaide.

Mijn kamilletee smaakt lekker en ik besluit mijn pyjama te verwisselen voor mijn joggingpak en mijn sneakers aan te doen, al zouden er op dit uur van de ochtend toch niet veel mensen buiten zijn. Bovendien had ik het wel al eens vaker gepresteerd om in mijn pyjama een winkel in te rennen. Tot afgrijzen van Vince. Weer een verschil tussen ons dat me nu te binnen schiet. Vince haat pyjama-dagen. Ik heb hem nog nooit in zijn boxersshort en T-shirt beneden aan tafel zien zitten. Hij is altijd gewassen, geschoren en aangekleed. En het gekke is dat ik ervan houd. Hij is de volwassen versie die ik ook ooit hoop te worden. En het liefste dit jaar nog. Mezelf aankleden voordat ik naar buiten ga is de eerste stap.

Ik ren met een paar passen tegelijk naar boven en kleed me om in de kastenkamer. Nog altijd ben ik blij dat mijn gedeelte van de kast deurtjes heeft. Net als mijn moeder heb ik de kunst van het netjes opvouwen van kleren nooit begrepen. Volgens Vince ben ik een wasmandnomade. Gelukkig zegt hij vaak dat hij juist vanwege deze gekkigheden van me houdt. *Sloddervos – wasmandnomade- sokkenhamster.*

Met de sleutel in mijn jaszak en een dubbele check of dat ook echt zo is loop ik even later naar buiten. Vince heeft een tijd geleden gezworen dat wanneer ik nog een keer de sleutel vergeet hij me buiten laat staan. Ook dat snap ik. Het is nog heerlijk donker en fris buiten. De herfstbladeren zijn bijna weg en de stad maakt zich op voor de winter. Ik houd van deze tijd; de belofte van een witte kerst sleept mij door de donkere dagen heen. Ik weet precies waar ik zo meteen uit zal komen, voor de deur van Bakkerij Just Baked. Als klein meisje kwam ik hier al en vaak zette de bakker mij met mijn billen op de toonbank. Vol verlangen keek ik dan rond in de bakkerij en droomde ervan om met het meel de lekkerste broodjes te bakken. Deze bakkerij bestaat al meer dan honderd jaar en de tijd heeft daarbinnen stilgestaan. Een paar jaar geleden heeft Justin de zaak van zijn vader Jelle overgenomen en heeft hij de naam veranderd die op de gevel stond. Bakkerij De Vries werd omgedoopt tot het hippere Just Baked. Hij had het assortiment fors uitgebreid; hij moest wel om de concurrentiestrijd met de nieuwe supermarkt in het dorp aan te kunnen blijven gaan. De meeste inwoners bleven de bakkerij echter trouw.

Ik neem me voor om Vince te verrassen met verse croissantjes en misschien voor later vandaag een appeltaartje. Ik doe er alles aan om Justin en de bakkerij te steunen, dus koop ik te veel wor-

stenbroodjes en appeltaartjes. Justin en ik zijn beste vrienden sinds we samen in de box speelden. We kregen het gewoon met de paplepel ingegoten om elkaar leuk te vinden. Mijn gedachten dwalen af naar dat ene moment op de middelbare school. We hadden een fuif gehad en Justin en ik fietsten samen naar huis. De bakkerij lag als eerste op de route en voor zijn huis bleven we nog een poosje staan kletsen. Er hing iets in de lucht. Hij pakte het stuur van mijn fiets vast en boog zich naar me toe, en van dat moment had ik al jaren gedroomd. Ik was heimelijk verliefd op de jongen met zijn heerlijke krullen en gulle lach. En daar stond zijn vader Jelle opeens achter ons, zijn hand in de nek van Justin. 'Jullie zijn te laat thuis. En bovendien, kennen jullie dat gezegde niet van neef en nicht vrijt licht?' We schrokken ons kapot en het heeft minstens twee weken geduurd voordat we weer met elkaar afspraken. Het gênante voorval lieten we onbesproken. We spraken er niet alleen met elkaar niet meer over, maar ook niet met onze families. Het is wat het is en stiekem ben ik trots op een neef als Justin. Onze band is daarna alleen maar sterker geworden en die kalverliefde verdween als sneeuw voor de zon.

Ik had nooit gedacht dat Justin ook bakker zou worden, maar zijn familiegevoel oversteeg de andere ambities en talenten die hij duidelijk in zich had. Het herseninfarct van zijn vader Jelle heeft alles mogelijk versneld. Af en toe staat Jelle nog in de winkel, zijn mond hangt scheef en de woorden komen er een beetje gek uit. De frustratie straalt van zijn hele lichaam af. Misschien is dat de reden dat Justin de winkel heeft overgenomen.

Sinds ik een relatie heb met Vince, nu vier jaar, zijn de momenten met Justin schaarser geworden. En ook Justin heeft sinds de overname van de bakkerij geen tijd meer om tot in de nachtelijke uurtjes naar pubquizen te gaan of thuis bordspelletjes te spelen.

Onze achtentwintigste verjaardag, nu twee jaar geleden, hebben we nog samen gevierd en dat was groots. Althans voor ons. We vonden het al hilarisch dat we niet voor het traditionele feestje op onze dertigste verjaardag kozen. Stiekem zijn Justin en ik echte nerds. We hebben elkaar plechtig beloofd om wanneer we tweeënveertig jaar worden een groot feest te organiseren. Tweeënveertig is het magische getal en het antwoord op alles, aldus *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy*. We hebben het boek en de film allebei wel honderd keer gelezen en gezien, maar we zijn er nog niet over uit of het antwoord op de ultieme vraag over het Leven, het Universum en Alles met als uitkomst tweeënveertig nu een flauwe grap is of dat het werkelijk een magische betekenis heeft. Toen we achtentwintig werden, organiseerden we een pubquiz met zoveel mogelijk vragen waarop het antwoord tweeënveertig was. De allermooiste vraag was in mijn ogen wat de bladzijde was in het boek van *Harry Potter en de Steen der Wijzen* waarop Harry ontdekt dat hij een tovenaar is.

Zowel Vince als de toenmalige vriendin van Justin hadden er niks aan gevonden. Vince had de opmerking gemaakt dat tweeënveertig de leeftijd was waarop hij miljonair wilde zijn. Niet lang na ons feestje was Justin weer vrijgezel omdat zijn Anna op zoek ging naar iemand die meer uit het leven wilde halen dan warme broodjes verkopen en spelletjes spelen. Vince had dat moment aangegrepen om ook met mij een goed gesprek aan te gaan over de toekomst. Heel eerlijk gezegd leek dat op de functioneringsgesprekken die ik een keer per jaar met mijn baas voer. Ik schop wat blaadjes aan de kant en laat het gesprek met Vince door mijn hoofd gaan. We spraken af om elk jaar zo'n gesprek te voeren om te kijken waar we staan in het leven en met elkaar. Mijn wensen zijn klein en romantisch van aard, al is trouwen misschien niet

klein te noemen. Ik zie mijn bruiloft al helemaal voor me en sinds ik het trouwgevoel in me heb, is Pinterest mijn beste vriend. Vince heeft er een keertje naar gekeken en haalde zijn schouders op. 'Nog niet, Tess, we zitten nog niet op dezelfde bladzijde samen... maar we komen er wel. Dat voel ik.' Vince' wensen lagen vooral op het materiële vlak en hij wilde zijn schaapjes snel op het droge hebben. Volwassen en verantwoordelijk is hij in elk geval.

Weemoedig loop ik door en zie dat de bakkerij prachtig verlicht is. Ik stamp mijn schoenen schoon en klop op de deur. Hopelijk hoort Justin me. De geur van warme, verse broodjes doet me zo ontzettend goed. Ik moet op mijn tenen gaan staan om over het logo van de bakkerij op de glazen voordeur heen te kijken om te zien of Justin me gehoord heeft. Ik zie een witte bakkersmuts mijn kant op komen lopen. En daarachter nog een.

**'Maakt geld nou wel of niet gelukkig?
Gaby Rasters laat het je voelen in dit heerlijke
verhaal over verlangen en vriendschap.'**

- Irene Moors

Tess heeft dan wel een grote prijs gewonnen, dat maakt haar leven niet eenvoudiger. Verre van zelfs. Naïef als ze is, gaat ze altijd uit van het goede in mensen waardoor er soms onverwachte vriendschappen ontstaan, maar ze ook regelmatig haar neus stoot. Zo blijkt haar vriend Vince niet de lieve man te zijn die ze dacht te kennen, maar een oplichter die uit is op haar geld.

Wanneer er plotseling een man bij haar op de stoep staat die claimt haar echte vader te zijn, twijfelt ze dan ook of ze deze man wél kan vertrouwen. En als ze hem besluit binnen te laten in haar leven, wat betekent dat dan voor de relatie met Justin, haar neef en beste vriend? Opeens zijn ze geen familie meer...

***Als je wint* is een heerlijk romantisch verhaal over geloven in geluk en de wetenschap dat wat echt van waarde is, geen prijs heeft.**

© Jan van Dongen

Gaby Rasters schrijft romans die je raken. Ze debuteerde met de 'Nogal Ingewikkelde'-trilogie en schreef daarna o.a. de romans *Hou me vast zoals ik was*, *Hemelse Modder*, *Nooit meer bang* en *Een vleugje Londen*. Haar werk werd bekroond met de Valentijnprijs en werd lovend besproken in *De Telegraaf*, *Vriendin*, *Story* en *Koffietijd*.

**V B K
LAB**